A reveure, Marcel·lina Carrera

Potser hi haurà algú a qui aquest nom no li serà conegut. Molts pensareu en el Barri Vell de Girona, però si us dic que la persona que ahir ens va deixar és la Marcel·lina, la persona que juntament amb el seu marit va fundar el que avui és Fundes Padrosa, de ben segur la cosa canvia, perquè molts deveu conèixer aquesta empresa.

Crec que era el 2012 quan el seu fill Josep ens va deixar sobtadament. Li vaig dedicar un escrit als diaris. La Marcel·lina, la seva mare, a qui havíem conegut feia més de quaranta anys, es va emocionar i em va voler localitzar per agrair-me aquells records que tan feliç la varen fer. Em va dir que em devia una forta abraçada i que, si jo no hi podia anar, vindria ella. Va ser d'una tendresa indescriptible. La Marcel·lina era d'una qualitat tan humana que, des d'aquell dia, els llaços es van fer més forts que mai. Així vàrem retrobar un contacte iniciat pel fet comercial en una època en què quan compraves un cotxe el primer que feies era anar-li a posar unes fundes, i així ens vàrem conèixer.

La Marcel·lina, com és de suposar, va portar malament el traspàs del seu fill. Era joveníssim i ella em deia: "Era jo qui havia de marxar." En aquell escrit jo li deia que teníem Fundes Padrosa per temps. El seu fill Josep, casat amb la Neus, tenia tres fills: la Sònia, en Carles i la Neus, i semblava que seguirien el negoci, com així ha estat, amb l'ajuda de la mare.

Jo vaig entrar en contacte amb la Sònia, la neta, i amb la Marcel·lina ens anàvem trucant. Era una persona molt estimada a Sant Gregori. La solitud que li va deixar el traspàs del seu fill va fer que ella anés empitjorant. La seva jove la va cuidar fins que va haver d'ingressar per tenir millor cura. En tenir-la a prop jo, fins que hi vaig poder parlar, li trucava.

Voldria agrair als germans Padrosa l'ajut que vaig tenir d'ells per un tema de benestar del Raimon, que saben prou bé com n'estic, d'agraïda.

Avui, a les tres de la tarda, li diran adeu a la parròquia de Sant Gregori, on tinc la seguretat que un munt de persones conegudes de les tres generacions Padrosa es trobaran per estar al costat dels seus nets i familiars.

Marcel·lina, una altra abraçada pendent. Ara sí que li demano que el dia que arribi em vingui a esperar amb els meus, per aquesta estimació que em tenia i que va fer que sempre la sentís tan a prop.

Descansi en pau.(*) Filla dels fundadors de la desapareguda Granja Mora

Publicat a:

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/article/29-necrologiques/1552110-a-reveure-marcel-lina-carrera.html